

[Bertel Dahlgaard.]

Jeg kan ikke tænke mig — og det fremgår da heller ikke af udtalelserne her i dag — at nogen vil pristalsreguleringen som sådan til livs, og forresten har arbejdsmarkedets to parter jo i så henseende muligheder for at indrette sig, som de vil, hvis de kan blive enige. Men det vil efter det radikale venstres mening være rigtigt, at grundlaget for pristalsberegningen såvel som pristalsreguleringens øvrige problemer indgår i de samlede overvejelser vedrørende samordningen af finans-, kredit- og lønpolitikken, og det er det, det radikale venstre har foreslået.

Den hårde kreditstramning, der hidtil er fastholdt, har jo sin begrundelse i, at man mener, den er nødvendig for at hindre, at den stærke økonomiske aktivitet løber ud i inflation og nye valutavanskeligheder; men samtidig løber man den fare, at megen værdifuld fremdrift indenfor produktionen slås i stykker, og at de økonomisk svagest funderede vilkårligt slås ned. Denne ulige kamp i erhvervslivet om adgangen til kapital bør føre til, at staten må være meget tilbageholdende i sine kapitalanlæg. I en sådan tid må det produktive erhvervsliv have første prioritet i den til rådighed stående kapital. Det glædede mig meget i dag at høre det ærede medlem hr. Erik Eriksen sige noget lignende, og jeg håber herefter, at jeg oftere end hidtil herinde, og ikke mindst i finansudvalget, må finde hans parti på denne linie.

Må jeg iøvrigt i forbindelse med kredit- og kapitalproblemerne sige, at det forundrede mig noget, at den højtærede statsminister ikke kunne bebude forslag med hensyn til realkredit. Såvidt jeg ved, står realkreditkommissionen lige foran afgivelse af en betænkning. Jeg vil gerne henstille, at den høje regering søger visse nydannelser på realkreditens område gennemført allerede i denne samling.

Knapheden på kapital kalder dernæst på alle hensigtsmæssige bestræbelser for at fremme opsparingen. Statsministeren tilføjede forlængelse af loven om præmiering af opsparing. Det radikale venstre mener ikke, dette er tilstrækkeligt. Jeg tror, vi skal erkende, at denne lovs virkninger har skuffet noget; der må gennemføres en mere virkningsfuld lovgivning, ligesom skattelov-

givningen i det hele taget i højere grad må tage sigte på fremme af opsparingen.

Der har hos venstre og det konservative folkeparti og ikke mindst hos det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen været en tendens til de sidste år stærkt at fremhæve, at spørgsmålet om at sikre en stor frivillig opsparing er knyttet til tilstedeværelsen af et stort antal meget store indtægter. Det er godt, at der skabes betydelige indtægter ved dygtighed og økonomisk fremsyn; men det, der er den store opgave for os herinde, når vi skal styrke spareviljen, er at skabe betingelser og interesse i de brede lag af befolkningen for at øge opsparingen til betryggelse for sparerne selv og til styrkelse af samfundets produktive arbejde. Det er ikke nogen let opgave at finde de rette veje hertil, men det må gøres og gøres med fornuft.

Jeg lagde mærke til, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen i sin tale på ventres landsmøde sagde følgende — og det ærede medlem sagde noget lignende her i dag:

„Hvis vi engang fik mod til at sige, at alt, hvad personer med en skattepligtig indkomst på 15 000—20 000 kr. sparer op af deres årsindtægt, skattefrit kan fradrages, er jeg ikke i tvivl om, at spareviljen og spareevnen ville genopstå.“ Det skal vist lyde smukt, men vi må nu under denne debat have rede på, om det ærede medlem hr. Erik Eriksen og hans parti vil stå inde for dette forslag til fremme af opsparingen.

Altså den enligstillede mand eller kvinde eller ægteparret uden børn med 15 000—20 000 kr. i indtægt, der har gode muligheder for at spare op, skulle på dette område stilles lige med forsørgere med flere eller mange børn, hvadenten disse er i barnealderen eller i den alder, hvor forældrene skal sætte dem i vej, og hvor muligheden for opsparing derfor har meget snævre grænser. Konsekvensen ville blive, at folk med ringe forsørgerbyrder ville få meget store skattelettelser, medens de med store forsørgerbyrder måtte deltage i betalingen af de skatter, de andre lettedes for. Jeg tror, man skal lade være at vifte folk om næsen med den slags ugennemtænkte løfter, som jeg går ud fra ingen vil indfri. Men nu får vi høre. Der er andre og for-